

„Nej, ser du, Onkel, det er netop det, jeg gerne vilde tale med dig om. Forstaar du, jeg vilde gerne kunne tilbyde ham de nødvendige Rejsepenge, som jeg veed, han mangler. Men han er en stolt Natur. Og saa ømfindtlig paa det Omraade, at — — ja, — — jeg er næsten sikker paa, at han vilde sige nej, naar man gik hen og ligefrem tilbød ham Penge. Han vilde tage det op som en Fornærmelse. Saadan er han.“

„Saa skulde du sgu beholde dine Moneter, Ivan.“

„Snak, Onkel! Det er netop den Slags Folk, der skal hjælpes. — Og du maa finde paa en Udvej, Onkel.“

„Jeg? Er du gal?“

„Jeg har tænkt mig, at jeg kunde faa dig til at være Skærnbræt for mig. Og det vil du nok, Onkel, naar jeg ber dig pænt om det. Ser du, Pengene maa tilbydes ham paa en saadan Maade, at det ikke støder ham . . . og absolut anonymt, ellers tager han dem aldrig. Du kan jo sige, at det er nogle Venner og Beundrere, der har ønsket at vise ham en Opmærksomhed, inden han rejser . . . eller du kan tilbyde ham dem som Laan . . . eller hvad du nu kan finde paa.“

Onkelen skød sine buskede Bryn i Vejret og overvejede et Øjeblik. Det var ham i Grunden ikke imod at optræde som Velgører, naar det ikke kostede ham noget. Han havde desuden selv faaet en Smule tilovers for Per, som blandt alle Nannys Kurmagere syntes ham den eneste, der sad inde med Betingelser for at slaa sig op i Verden og blive et standsmæssigt Parti.

„Hvormeget har du tænkt at fylde i den Luks?“

„Hvad der behøves, for at han skal slaa igennem. Jeg har ment en fem-seks Hundrede Kroner.“